

gegaan. Maar dan is er ook geen reden om te zeggen, dat hun terugkeer in het verleden nog niet heeft plaats gehad. Wil men evenwel tot die erkenning niet komen, dan mag terecht met allen nadruk gevraagd worden: waar zijn dan nu de Tien Stammen, en waar moeten zij vandaan komen om naar het land der vaderen weder te keren? Het is een historisch feit, dat de Tien Stammen als zodanig spoorloos verdwenen zijn ⁴¹). Nadrukkelijk ontkend wordt dit door de „British Israël movement”; welke wijdvertakte organisatie de voorstelling propageert, dat de Tien Stammen terug te vinden zijn in het Angel-Saksische ras, in een zeer ruimen zin genomen, zodat daaronder niet alleen de bewoners van de Britse eilanden en van de overige delen van het Britse imperium, maar ook de bevolking van de Verenigde Staten van Noord-Amerika, en van nog andere streken der wereld, b.v. de landen der z.g. Oslo-groep, gerekend worden ⁴²). Het is mijn bedoeling niet de argumenten die voor deze opvatting worden in het veld gebracht ter toetsing te brengen — het krachtigste is dan altijd nog het puur negatieve argument, dat men nergens elders de Tien Stammen kan terugvinden en dat die in verband met de voor hen gegeven beloften der Oud-Testamentische profetie dan toch ergens te vinden moeten zijn ⁴³). Slechts één enkele opmerking moge ik hierbij maken in verband met de kwestie van den terugkeer der Tien Stammen naar het land der vaderen: hoe men het zich dan toch wel voorstelt, dat de zo omvangrijke Angel-Saksische bevolkingsgroep, om van andere groepen die men er nog bij rekenen wil niet te spreken, tezamen met het, ook na de decimering door het Hitler-regiem, niet onaanzienlijke Jodendom zich genoegzame plaatsruimte zal weten te verschaffen in Palestina, een gebied dat, zelfs als men de grenzen zeer ruim neemt en er geheel Transjordanië en ook een deel van Syrië en Libanon bij rekent, niet meer dan ongeveer 75.000 vierkante km omvat ⁴⁴), hetgeen maar weinig meer is dan tweemaal de grootte van Nederland.